

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **L.**, so sídlom v P., zastúpenej JUDr. J., advokátom v P., proti žalovanej **Slovenskej republike**, za ktorú koná M., so sídlom v B., za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovanej **JUDr. P.**, súdneho exekútora so sídlom v B., o **náhradu škody**, vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 8 C 350/2008, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 13. novembra 2013 sp. zn. 17 Co 76/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

O d ô v o d n e n i e

Žalobkyňa sa žalobou z 8. októbra 2008 doručenou Okresnému súde Banská Bystrica 10. októbra 2008, domáha uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť jej sumu 18.471,95 Eur s 8,5% úrokom z omeškania od 15. septembra 2008 do zaplatenia a to s poukazom na ustanovenie § 4 ods. 1 písm. a/ bod 3 zákona č. 514/2009 Z.z., podľa ktorého vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu M., ak škodu spôsobil súdny exekútor pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu.

Okresný súd Banská Bystrica medzitýmnym rozsudkom z 12. decembra 2011 č.k. 8 C 350/2008-207 rozhodol, že „základ žalobného návrhu navrhovateľa voči odporcovi je opodstatnený“. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. 1 písm. a/ bod 3, § 9, § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., § 107, § 152 ods. 2, § 251 ods. 4 O.s.p., § 20a ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 68 ods. 1 Obchodného zákonníka, vecne tým, že na základe vykonaného dokazovania mal preukázané, že žalobkyňa 18., 25. a 26. augusta 2005 omylom

poukázala na účet obchodnej spoločnosti B. Banská Bystrica sumu spolu vo výške 348.319,- Sk. V exekučnom konaní pred exekútorským úradom JUDr. P. bolo proti tejto spoločnosti ako povinnej vedené exekučné konanie v prospech oprávnenej obchodnej spoločnosti T.. Účet, na ktorý žalobkyňa poslala uvedené finančné prostriedky bol postihnutý exekučným príkazom a exekútor tieto poukázal oprávnenej. Spoločnosť B. však bola 18. mája 2005 vymazaná z obchodného registra a exekúcia voči nej bola uznesením Okresného súdu Banská Bystrica z 21. augusta 2006 č.k. 2 Er 86/2001-32 vyhlásená za neprípustnú a bola zastavená. Škodu žalobkyňi spôsobil súdny exekútor pri výkone svojej exekučnej činnosti tým, že vykonával exekúciu aj v čase, kedy povinný subjekt exekučného konania už neexistoval a bol vymazaný z obchodného registra. Obranu exekútora nepovažoval súd za dôvodnú, pretože v prejednávanej veci ide o zodpovednosť objektívnu, bez ohľadu na zavinenie. Súd prvého stupňa na základe takto zisteného skutkového stavu mal za preukázaný nesprávny úradný postup zo strany súdneho exekútora, vznik škody na strane žalobkyne vyčísľiteľnej v peniazoch, ako aj príčinnú súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a vznikom škody. Z týchto dôvodov v súlade s ustanovením § 152 ods. 2 O.s.p. rozhodol o základe prejednávanej veci medzitýmnym rozsudkom s tým, že o výške škody a o trovách konania rozhodne v konečnom rozsudku.

Krajský súd v Banskej Bystrici na odvolanie žalovanej a vedľajšieho účastníka rozsudkom z 13. novembra 2013 sp. zn. 17 Co 76/2012 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny v zmysle § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil. Odvolací súd skonštatoval, že napadnutý rozsudok, ktorým bolo rozhodnuté o základe nároku je vecne správny a stotožňuje sa i s jeho odôvodnením, ktoré je dostatočne podrobné, ale aj jasné, zrozumiteľné a presvedčivé a teda spĺňa zákonné kritériá odôvodnenia uvedené v ustanovení § 157 ods. 2 O.s.p. Na zdôraznenie správnosti uviedol, že je nesporné, že žalobkyňa sa domáha uplatňovaného nároku voči žalovanej z titulu zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci podľa § 9 zákona č. 514/2003 Z.z., ktorá jej mala vzniknúť v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora, ktorý je uvedený ako jeden z osobitne vymedzených zákonných dôvodov vzniku zodpovednosti štátu za škodu. Aktuálna právna úprava zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci (zákon č. 514/2003 Z.z.), podobne ako pôvodná právna úprava zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (zákon č. 58/1969 Zb.) nemá explicitnú legálnu definíciu pojmu „úradný postup“, resp. „nesprávny úradný postup“, pretože môže mať rozmanité reálne formy. Otázku, či určité konanie alebo nečinnosť orgánu štátu možno

subsumovať pod zodpovednostný vzťah podľa § 9 (resp. § 14) zákona č. 514/2003 Z.z., sa bude vždy posudzovať so zreteľom na všetky relevantné okolnosti konkrétneho prípadu. Ustálil sa názor, že pod pojmom „postup“ treba chápať jednak aktívne konanie, ale i pasívne správanie, napr. neodôvodnenú a nežiaducu nečinnosť pri plnení úloh a povinností. Teória i súdna prax dospela k názoru, že prívlastkom „úradný“ mienil zákon zreteľne odlišiť konanie osôb pri plnení úloh orgánu verejnej moci od ich iného konania. Vyžaduje sa teda, aby vždy išlo o úlohy, ktoré slúžia výkonu verejnej moci a nie o iné úlohy orgánu verejnej moci. Z hľadiska vzniku zodpovednosti za škodu z titulu nesprávneho úradného postupu musí ísť o postup orgánov verejnej moci, ktorý je v medziach úloh verejnej moci príslušného orgánu, pretože v opačnom prípade by prichádzala do úvahy nie zodpovednosť za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z.z., ale podľa Občianskeho zákonníka, prípadne podľa iného zákona. Určitým rámcom pri vymedzení obsahu pojmu „nesprávny úradný postup“ môže byť i dôvodová správa k § 1 zákona č. 514/2003 Z.z., ktorá uvádza: „Nesprávnym úradným postupom je porušovanie povinností pri uskutočňovaní úkonov v konaní, najmä jeho nesprávne vykonanie alebo vykonanie bez splnenia zákonných podmienok. Nesprávnym úradným postupom je aj opomenutie urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote. Aj nevydanie rozhodnutia je nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup je možné považovať aj iné nekonanie príslušného orgánu, teda nevykonávanie úradného postupu.“ Odvolací súd uviedol, že v aktuálnej právnej úprave došlo k pozitívnemu posunu vtom, že v ustanovení § 9 (resp. § 14) zákona č. 514/2003 Z.z. je uvedený demonštratívny výpočet prípadov, ktoré sa považujú za nesprávny úradný postup (napr. porušenie povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, nečinnosť, zbytočné prietahy v konaní, alebo iný nezákonný zásah do práv a právom chránených záujmov fyzických a právnických osôb). Za nesprávny úradný postup možno vo všeobecnosti považovať porušovanie pravidiel, ktoré sú predpísané právnymi normami pre činnosť príslušných orgánov verejnej moci, ktorá je v rozpore so zákonom, resp. s jeho konkrétnym ustanovením. Ide teda o stav, kedy príslušný orgán verejnej moci pri svojej činnosti porušuje svoje povinnosti, ktoré pre neho ustanovuje právny predpis. Za nesprávny úradný postup však možno považovať aj takú činnosť orgánu verejnej moci, kedy orgán verejnej moci síce koná v súlade so zákonom, ale v rámci možností, ktoré sú mu dané, postupuje v rozpore s účelom zákona, úmyslom zákonodarcu či v rozpore s hmotnoprávnou logikou a základnými právnymi princípmi. Nesprávny úradný postup je každý postup orgánu verejnej moci, ktorý pri výkone verejnej moci postupuje v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi alebo v rozpore so zásadami výkonu verejnej moci a základnými

právnymi princípmi. Vychádzajúc z takto ponímaného vymedzenia pojmu „nesprávny úradný postup“ potom odvolací súd konštatoval, že ak súdny exekútor „realizoval“ predmetnú exekúciu aj po tom, ako mal informáciu o tom, že finančné prostriedky boli na účet povinného (ktorý dokonca v tej dobe už ako subjekt práva neexistoval) zaslané omylom, síce konal formálne „v súlade so zákonom“ ale v jasnom rozpore s hmotnoprávnou logikou a základnými právnymi princípmi, na ktorých je založené exekučné konanie (napr. v rozpore s princípom, že exekúcia môže postihovať len majetok povinného), pretože mal konkrétne indície, že tieto finančné prostriedky nepatria povinnému (túto skutočnosť nespochybnil) a bez toho, aby vzhľadom na závažnosť týchto indícií postupoval s náležitou opatrnosťou a obozretnosťou, postupoval absolútne formalisticky a teda týmto svojim konaním naplnil znaky skutkovej podstaty nesprávneho úradného postupu. Keďže v dôsledku tohto jeho postupu vznikla žalobkyni škoda (existencia škody je nesporná, jej výška bude predmetom ďalšieho konania), je daný i kauzálny nexus – príčinná súvislosť medzi konštatovaným nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora a vznikom škody. V súvislosti s argumentom žalovanej v odvolaní, že nárok uplatnený z titulu bezdôvodného obohatenia „má prednosť“ pred nárokom uplatneným z titulu zodpovednosti za škodu môže mať teoreticky opodstatnenie v prípade, ak „kolízia“ týchto nárokov sa netýka osobitného druhu zodpovednosti, ako je zodpovednosť za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, odvolací súd uviedol, že v tomto prípade uvedená právna argumentácia neobstojí, pretože žalobkyňa si uplatnila nárok z titulu zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Ide o osobitný druh zodpovednosti, ktorá je koncipovaná na báze tzv. absolútnej objektívnej zodpovednosti. Odpoveď na otázku, prečo pri zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci bola prijatá koncepcia absolútnej objektívnej zodpovednosti je jednoznačná. Je to preto, že takto koncipovaná zodpovednosť výrazne zlepšuje postavenie poškodeného a predstavuje efektívny právny nástroj pri ochrane jeho subjektívnych práv. Preto ak táto osobitná právna úprava dáva možnosť, aby si poškodený za zákonom určených zákonných podmienok uplatnil právo na náhradu škody spôsobenej orgánom verejnej moci (t.j. podľa § 2 písm. b/ bod 2. i súdnym exekútorom) voči štátu, neexistuje žiadny legitímny (skutkový či právny) dôvod na to, aby mu nebolo umožnené využiť tento jednoznačne efektívnejší spôsob nápravy. Prekážkou úspešného uplatnenia takéhoto nároku môžu byť len dôvody uvedené v citovanom zákone, a medzi týmito zákonnými dôvodmi nie je skutočnosť, že poškodený si pred uplatnením nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom neuplatnil nárok na vrátenie bezdôvodného obohatenia (i keby mu voči konkrétnej osobe takýto nárok

vznikol). Iný názor by bol v rozpore nie len so znením citovaného zákona, ale i s jeho účelom, čo je v právnom štáte neakceptovateľné. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd skonštatoval, že všetky vyššie uvedené argumenty odvolateľov sú nedôvodné a právne neopodstatnené. V súvislosti s argumentom vedľajšieho účastníka odvolací súd pre úplnosť uviedol, že z prvej vety § 75a Obchodného zákonníka síce vyplýva, že ak bola spoločnosť vymazaná z obchodného registra a ak sa zistí ďalší majetok spoločnosti, rozhodne súd na návrh štátneho orgánu, bývalého štatutárneho orgánu, jeho člena alebo spoločníka, veriteľa, dlžníka alebo z vlastného podnetu o dodatočnej likvidácii majetku bývalej spoločnosti a vymenuje likvidátora. Z tohto ustanovenia teda vyplýva možnosť nadobudnutia majetku „neexistujúcej obchodnej spoločnosti“, ale toto ustanovenie sa dá aplikovať len na majetok spoločnosti. V danom prípade však finančné prostriedky omylom zaslané na účet povinnej spoločnosti neboli majetkom spoločnosti (pretože jej na ne nevznikol nárok zo žiadneho právne relevantného titulu), ale jednoznačne išlo o prostriedky – teda majetok iného subjektu – žalobkyne.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu napadla žalovaná dovolaním, v ktorom navrhla napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a tiež súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania žalovaná odôvodnila ustanovením § 237 písm. f/ O.s.p. (účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom). Žalovaná v dôvodoch svojho obsiahleho dovolania poukázala na čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a namietala, že rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež súdu prvého stupňa trpí nedostatkom riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia. S poukazom na ustanovenie § 152 ods. 2 O.s.p. a podrobným rozborom, aké náležitosti má obsahovať medzitýmny rozsudok, spochybnenia existencie nesprávneho úradného postupu, existencie škody a príčinnej súvislosti v rozsahu uvádzanom už v odvolaní proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa uzavrela, že súdy sa nevysporiadali s jednotlivými námietkami žalovanej, čím jej odňali ako účastníkovi súdneho konania možnosť konať pred súdom. Neposkytli jej odpovede na námietky ohľadom neexistencie konkrétneho porušenia zákona súdnym exekútorom, neexistencie vzniku škody z dôvodu prednosti nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, neexistencie priamej a bezprostrednej príčinnej súvislosti medzi postupom súdneho exekútora a tvrdeným vznikom škody a vôbec sa nezaoberali porušením prevenčnej povinnosti žalobkyňou ako ani možným zavinením

škody žalobkyňou, či subjektmi odlišnými od vedľajšieho účastníka, v dôsledku čoho neboli splnené predpoklady pre vydanie medzitémneho rozsudku.

Žalobkyňa a vedľajší účastník vyjadrenie k dovolaniu žalovanej nepodali.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

V zmysle § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Dovolanie žalovanej smeruje proti výroku rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený (medzitémny) rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej.

Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej.

V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci.

Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Dovoláním žalovanej nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O.s.p.), ani rozsudok vydaný vo veci, v ktorej by už dovolací súd vyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Napadnutý rozsudok nie je ani

rozsudkom uvedeným v § 238 ods. 3 O.s.p. Dovolanie žalovanej preto podľa ustanovení § 238 O.s.p. prípustné nie je.

S prihliadnutím na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou zo závažných procesných väd vedúcich k vydaniu tzv. zmätočného rozhodnutia, ktoré zistenie by viedlo k záveru, že dovolanie je prípustné bez ohľadu na procesnú formu rozhodnutia odvolacieho súdu a spôsob jeho rozhodnutia, neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či konanie a rozhodnutie odvolacieho súdu nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p. v znení účinnom do 31. decembra 2014 (ďalej len „§ 237 O.s.p.“), t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, o prípad nedostatku návrhu na začatie konania vo veciach, ktoré možno začať len na návrh, či o prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným.

Žalovaná procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdila a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Žalovaná v dovolaní namieta, že súdy jej v konaní odňali možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia, je procesne nesprávny postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a uplatňovať (realizovať) procesné oprávnenia účastníka občianskeho súdneho konania priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv.

Dovolateľka v súvislosti s tvrdením procesnej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. namieta porušenie jej práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04).

Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby sudy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

K odňatiu možnosti žalovanej pred súdom konať a k porušeniu práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd malo podľa jej názoru dôjsť tým, že odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa, hoci neboli splnené podmienky pre vydanie medzitémneho rozsudku, nebol žalobcom preukázaný nesprávny úradný postup súdneho exekútora, nebolo zohľadnené zavinenie žalobkyne na vzniku škody, príp. tretieho subjektu, nebolo prihliadnuté na nečinnosť žalobkyne v otázke excindačnej žaloby, súd neprihliadol na postup konateľov zaniknutej spoločnosti ani na výsledky disciplinárneho konania a nevyriešenie otázky existencie vzniku škody a príčinnej súvislosti.

Z obsahu dovolacích námietok je zrejmé, že žalovaná v skutočnosti nenamieta znemožnenie realizácie niektorého z jej procesných oprávnení, ale svoju nespokojnosť vyjadruje vo vzťahu ku skutkovému posúdeniu, na ktorom spočíva napadnuté rozhodnutie. Dovolací súd preto považuje za potrebné uviesť, že ustanovenie § 237 písm. f/ O.s.p. dáva odňatie možnosti konať pred súdom do súvislosti výlučne s faktickou procesnou činnosťou súdu, a nie s jeho skutkovým či právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Vytýkaná neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení by mohla byť (prípadne) spojená s procesnou vadou konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. Takouto vadou konania však nie je samotné hodnotenie dôkazov nižšími súdmi, keďže v dovolacom konaní nemožno toto hodnotenie preskúmať (por. R 42/1993). Hodnotenie dôkazov totiž môže robiť len súd, ktorý ich vykonal. Zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadruje, že záver, ktorý si sudca urobí o pravdivosti, či nepravdivosti tvrdených skutočností vzhľadom na poznatky získané z vykonaných dôkazov, je vecou vnútorného sudcovho presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Z tejto zásady vyplýva, že nesprávnosť hodnotenia dôkazov možno usudzovať len zo spôsobu, akým súd hodnotenie vykonal. Ak nemožno v tomto smere vyčítať súdu žiadne pochybenia (napr. že výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá pravidlám logického myslenia, alebo že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dokazovania nevyplynuli alebo opomenul rozhodné skutočnosti, ktoré vyšli v konaní najavo), potom nie je ani možné polemizovať s jeho skutkovými závermi.

Z uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že v konaní súdov nižších stupňov nedošlo k odňatiu možnosti žalovanej konať pred súdom a tým ani k ňou namietanej vade podľa § 237 písm. f/ O. s.p.

Dovolateľka ďalej odňatie možnosti konať pred súdom a porušenie práva na spravodlivý proces vyvodzovala z toho, že odvolací súd nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie a nevysporiadal sa s jej podstatnými odvolacími argumentmi.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry EŠLP. Judikatúra tohto súdu teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze sp. zn. III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (sp. zn. IV. ÚS 115/03).

Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení a za dôvodnú nemožno považovať ani túto námietku dovolateľky.

Odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia skonštatoval správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvého stupňa a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia prvostupňového súdu doplnil ďalšie dôvody, pre ktoré toto rozhodnutie potvrdil. Odvolací súd jednoznačne uviedol, prečo považoval rozhodnutie súdu prvého stupňa za správne a tiež vysvetlil, prečo nepovažoval námietky žalovanej a vedľajšieho účastníka uvádzané v dôvodoch odvolania za dôvodné. Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku dalo tak odpoveď na relevantné otázky súvisiace s predmetom sporu, keď v dostatočnom rozsahu zodpovedalo, prečo považovalo nárok žalobkyne za preukázaný. Rozhodnutie odvolacieho súdu nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalovanej.

Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania žalovanej nemožno vyvodit' zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Vzhľadom k tomu, že týmto rozhodnutím odvolacieho súdu sa konanie o veci nekončí, rozhodne o náhrade trov odvolacieho konania v konečnom rozhodnutí o celej prejednávanej veci súd prvého stupňa, prípadne odvolací súd (§ 243c v spojení s § 224 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 23. apríla 2015

JUDr. Edita B a k o š o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lenka Pošová